



ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΓΚΛΑ

Τῷ φιλότῳ μοι Γεωργίῳ Κριτῇ
Α'.

Πόσο σιγανὰ φυσᾷ τὸ ἀεράκι! Πόσο προκλη-
τικὸ χύνεται ἐπάνω 'στὸν ἥρεμον καθρέφτη τῆς
θάλασσης ποῦ καθρεφτίζει μέσα του τὸν ἄπειρο
οὐρανὸ, σκεπασμένον ἀπὸ μικρὰ πουπουλένια
ἄταχτα συννεφάκια, τριανταφυλλένια ἀπὸ τῆς
μακρυναῖς ἀχτίνες ποῦ τοὺς στέλνει ὁ ἥλιος
κρυμμένους 'πίσω ἀπὸ τὰ σταχτοθέλουδα βουνά,
καὶ φαίνεται σὲν ἀπὸ τριαντάφυλλα στρωμένους!

'Ακόμα κοιμούνται τὰ στοιχεῖα, ὑστερνὰ ἀπὸ
τὸ βολόδερμα καὶ τὸ φρυγτὸ μπουρίνι τῆς νύ-
χτας. Κᾶπου—κᾶπου κανένα θαλασσοπούλι φτε-
ρουγίζει δλόγυρα 'στους γκρεμούς καὶ βουτάει
τὴ μακρουλή του μύτη σ' ἀκούματτο ἀκρο-
γιάλι καὶ τσαμακώνει κανένα δόλιο ψαράκι....

— Γὰ; τί νᾶνε 'κεῖνο! Μὴν εἶνε κανέναν
γλάρος, γιὰ καν' ἄλλο θαλασσοπούλι; *Ὀχι!
σὲν νᾶνε...—'Ἐλα, Χριστέ καὶ Παναγιά! βέ-
βαια, δέν με γελᾶν' τὰ 'μμάτια μου!... εἶνε
τεπόζιτο!...—'Ασαάχ! ποῦ εἶστε καιροί!— Μὲ
τί περισσὴ γληγοράδι τὸ σπράγγει ὁ μπατίης!
τί χαριτωμένα καὶ καμρωτά π' ἀνασηκίονει
τὴν πλώρη του! 'Μοιάζει 'τὸν ἄλογο 'περὶ-
φανο ποῦ 'μυρίζτηκε τὸ παγλί του... — Καλῶς
ῶρισε, καλῶς ῶρισε... καλὰ μαντάτα!..

— 'Α! μά, νὰ πλειά! Ξεσκάζει ὁ ἥλιος
ἀπ' τὴ ράχι· καιρὸς νὰ σύρω τὰ παργιάδια...
πόσο ἤμουν ἀνυπόμονος!

✱

...— Μπά! Βλέπω παίρνει κάββο τὸ ξενη-
τεμμένο μας!—'Ε! ἔ! 'Όταν ἐζοῦσε ἡ μακα-
ρίτισσα ἡ γυναῖκα μου—τὸ καλό μου τὸ Γαρου-
φαλιό—ἔτσι καὶ 'γώ, ὅταν ἐγύριζα τὸ χεμιῶνα
ἀπὸ τὸ 'Τούνεζι καὶ τ' 'Αλιτζέρι—κακόμοιρα
χρόνια!—ἔτσι καὶ 'γώ τότε ξεμπαρκαρίζομουνα
ἀπὸ τὴν 'πίσω σκαλα γιὰ νὰ τοὺς 'Ξαφισω—
Τί χαρὰς ἦταν ἐκεῖναις, 'σὰν 'μέ βλεπε τὸ μι-
κρὸ μου τὸ Μαργιό, καὶ τὰ τραβήγματα καὶ
τὰ κρεμάσματα ἀπὸ τὰ γένεια μου!... Τώρα τὸ
κακότυχο μέχει ἐμένα πάντοτε κοντά του...
ναί, μα τί το θέλεις;....

'Αμοιρε Πέτρο, τί
συμμελλε νὰ σε κιταπιοῦνε τὰ λυσσασμένα κύ-
ματα τῆς Μπαρμπαριάς, ἀμοιρε Πέτρο! 'Όταν
τὸν συλλογιέμαι, γιὰτί τὸν ἀγαποῦσα 'σὰν
πυλὶ μου μούρχεται μιὰ πλάκωσι 'στὴν ψυχὴ,
ποῦ μοῦ φαίνεται πὼς θὰ σκάσω... Τί κλάμ-
ματα θὰ χύσῃ πάλι τὸ φτωχὸ μου τὸ Μαργιό
'σὰν ἀκούσῃ, πάλι τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια, ἀλιβερά
μαντάτα, καὶ 'στὰ τόσα δάκρυα καὶ τοὺς βολο-
δερμούς τῆς τῆς ἀπαντήσουνε—ὅπως ὅλοι,
ξερὰ, νεκρικὰ, ὅπως καθέναν ὅπου δέν αἰσθάνε-
ται τὸν πόνο τῆς καρδιάς τῆς: «ὕπομονή!»...
'Υπομονή, ὑπομονή!!--'Αχ, θεοὺλη μου! 'Α-

— 'Αντίο... Νά σου 'πῶ, μίνος σου θά διαβάσης.

- Τί θά 'πῶ μόνος μου;
- Δηλαδή δέν θά μελετᾶς μέ ἄλλον;
- 'Ξέρω 'γώ πῶς λές; νά κάνω;
- Διαβάσε καλλίτερα, τώρα 'ς τήν ἀρχή, μόνος καί ἐπειτα βρίσκεις ἕνα καλό σύντροφο.
- Καλά... 'Αντίο. Γιά νά σου 'πῶ μήπως ἔχεις σὺ αὐτό τὸ βιβλίον;
- Ποιῶ; τὰς Γεν. 'Αρχάς;
- Νά.
- *Οχι.
- Δέν πειράζει τῆς ἀγοράζω. 'Αντίο.
- 'Αντίο.

Καί ἔφυγα κατευχαριστημένος διότι δέν ἐπανελάβα τήν νομικὴν θεωρίαν τοῦ φίλου μου εἰς τὸν ἐξιδελφόν μου.

Πρώτη μου φροντίς ἦτο ν' ἀγοράσω τὸ περί οὗ ὁ λόγος βιβλίον, καί ἐπειτα ἔτρεξα εἰς τὸ σπίτι μου ἀποφασισμένος νά... μελετήσω.

Κατὰ κακίην μου ὅμως τύχην. λέγω κακίην μου διότι θά ἴδῃτε κατωτέρω τὸ... διατί. 'Εν τῇ οἰκίᾳ μου ἐνδιητῶντο πλὴν πολλῶν ἄλλων φιλοσόφων καί τρεῖς δεσποινίδες, ἕνας γέρον γκρινιάρης, μιὰ γρηῃ κωφὴ καί... τέσσαρα μωρά. Πότε αἱ δεσποινίδες, μετὰ τὸ πιάνο τους καί τὰ τραγούδι τους, πότε ὁ γκρινιάρης μετὰ τῆς γρίνιας του, πότε ἡ γρηῃ κωφὴ, νομίζουσα ὅτι ὅλοι τῆς ὁμιλοῦσαν, μετὰ τῆς φωνῆς τῆς καί πότε τὰ μωρά μετὰ τὰ οὐά τους, δέν ἄφινον, οὐδ' ἐπὶ δευτερόλεπτον, ἤσυχον τὴν οἰκίαν. "Ἡρχίζεν ἡ συναυλία ἀπὸ τῆς ἑπταπρωϊνῆς καί ἐτελείωνε περὶ τὴν ἑνδεκάτην. ἐπιβοηθητικαὶ δὲ τῆς συναυλίης φωναὶ ἦσαν ὁ μακάθης ἐκθειάζων τὸ εὐγευστον τῶν λαχάνων του, ὁ καρβουνιάρης διαλαλῶν τὸ μελανὸν τῶν ἀνθρώπων του, ὁ ψυρᾶς μετὰ ψάρι καί φρέσκα μπαρμπούνια, καί τόσοι ἄλλοι διαδεχόμενοι ὁ εἰς τὸν ἄλλον καί τέλος... τὸ ἀκομπνηκμένον τοῦ πιάνου, ὁ σκουπιδιάρης μετὰ τὰ κουδούνια του!

— *Α! μὰ δέν εἶναι ζωὴ αὐτὴ, δέν θά 'μπορῶ ποτὲ νά διαβάσω.

— Τί ἔχεις πάλι; μοῦ λέγει ἡ μήτηρ μου. ἤτις τακτικῶς μετὰ ἤκουε μουρμουρίζοντα.

— Τί ἔχω;... τί ἔχω;... νά! δέν 'μπορῶ νά διαβάσω ἐδῶ μέσα ἀπ' τῆς φωνῆς.

— Μὰ τί νά σου κάνω;

— Τί νά μοῦ κάνης;... νά μοῦ δώσης λεπτά νά 'νοικιάσω ἕνα δωμάτιον...

— *Ε;...
— 'Αλλοιῶς, ἀδύνατο νά πάρω δῖπλωμα.

'Εκτύπησα ὅπου ἔπρεπε εἰς τὴν ἀδυναμίαν τῆς δηλαδή.

— Μά...

— Δέν ἔχει μὰ καί ξεμά... τὸ διδάχμα θέλει ἡσυχία.

Καί μετὰ μικρὰν ἀντίστασιν τὴν ἐπειτα πρὸς τοῦτο καί... μετ' ὀλίγον εἰσηρχόμενος ὡς ἐνοικιαστής, εἰς δωμάτιον μετ' ἐπιπλῶν εἰς τὸ δευτερον πάτωμα οἰκίας, κειμένης ὀλίγον ἀπωτέρω τῆς ἰδικῆς μου, ἐν ἣ ἤλπιζον νά ἔχω ἡσυχίαν πρὸς μελέτην.

B'.

Τὰ πάντα ἐν τῷ δωματίῳ ἦσαν ἐν τάξει. 'Απεφάσισα νά κάμω ἀμέσως ἐνκρῆσιν τῶν μελετῶν μου. 'Εξηπλώθην λοιπὸν εἰς τὴν κλινὴν καί ἀνοίξας ταχέως τὰς Γεν. 'Αρχάς ἀνέγνω:

«Τί εἶναι νόμος;»

— Νόμος εἶναι...

— *Αχ! πῶς 'μπορεῖς κι' ἀλλάξεις τὴν καρδίαν σου, μάθε κι' ἐμέ δι' ἄλλην νά πονῶ μ' ἄλλης φιλιᾶ νά σβύνω τὰ φίλά σου μ' ἄλλην νά...

— *Ε;... τί;... πῶς;... τί εἶν' αὐτό;...

'Ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ «τί εἶναι νόμος» ἦτο τὸ «ἀχ! πῶς 'μπορεῖς, κτλ.», ἀδόμητον ὑπὸ γλυκυτάτης φωνῆς, συνοδευομένης ὑπὸ κιθάρης... ἐθύμωσα ἀλλὰ καί... νύχταρῃ. Προσέχων νά ἀκούσω πῶθεν ἔρχεται ἡ φωνὴ καί... τί ἀνακαλύπτω! Τὸ δωμάτιον εἶχε θύραν ἐπὶ μεσοτοίχου, φέρουσαν εἰς συγκοινωνίαν μετὰ ἕτερον δωμάτιον ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξήρχετο ἡ φωνή. 'Εγείρομαι, ἀφίνω τὸ βιβλίον, προχωρῶ πρὸς τὴν θύραν, κύπτω καί βλέπω διὰ τῆς κλειδαρότρυπας... Τί εἶδον δέν σὰς λέγω, διότι πιθκνὸν νά αἰσθηθῆτε, ὅτι καί ἐγὼ τότε ἠσθάνθην.

Παρακαλῶ μὴ παρεξηγήσητε τὰ ἀποσιωπητικὰ ταῦτα οὐδὲν ἄλλο σημαίνουσαν, ἢ ἀποσιωπησιν τοῦ τρόπου μετὰ τὸν ὁποῖον συνήψαμεν σχέσεις μετὰ τῆς παροίκου μου. Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον δύναμαι νά σὰς εἶπω εἶναι ὅτι, ὡς μεσάζων τῶν ἐρώτων μας ἐχρησίμευσε ἡ κλειδαρότρυπα τῆς θύρας τοῦ μεσοτοίχου. Διὰ μέσου αὐτῆς λοιπὸν, δηλ. τῆς κλειδαρότρυπας, ἔμαθον ὅτι ἡ παροικός μου, ἦτο διδασκάλισσα, διορισθεῖσα, ὡς εἰκάσω, χάρις εἰς τὴν ἱκανότητά της καί... τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας ὅτι ἡ οἰκογένειά της ἔμενε εἰς Σύρον, ὅτι... ὅτι... νομίζω, ὅτι τίποτε ἄλλο δέν σὰς ἐνδιέφερε νά μάθῃτε.

Ὁ ἔρωσ μου, διότι ἠγαπήθην, ὑπῆρξεν ἀγνός ὡς... δέν ἔχω καμμίαν πρόχειρον παροίωσιν, ἀφοῦ ὅλας τὰς ἐξεμεταλλεύθησαν ἄλλοι. Λοιπὸν, ὁ ἔρωσ μου ὑπῆρξεν ἀγνός, τὸ πάθος εἰς ἀμφοτέρους ἐκορυφώθη τόσο, ὥστε καί οἱ δύο θ' ἀπεθνήσκον ἐάν δέν ἠνοούμεθα. Τρεῖς μῆνες παρήλθον ἀπὸ τῆς ἐνοικιαστικῆς τοῦ

δωματίου καί καθημερινῶς ἤνοιγον τὴν καρδίαν μου εἰς τὴν ἐρωμένην μου, τὸν δὲ Παπαρηγόπουλον ἀφίνω κλειστὸν καί σκονισμένον εἰς τινα γωνίαν. "Ἐβαινον ἐν τῇ εὐτυχίᾳ πλησίστιος καί... ἠγαπώμεθα, ἠγαπώμεθα, ἠγαπώμεθα.

'Ἐλπισμόνησα ὅμως, ἐν τῇ εὐτυχίᾳ μου, ὅτι ἡ νέα μου ἐρωμένη ἔφερε τὸν ἀρθ. 13.

Τὴν εὐτυχίαν μας ἐπετάκισε μικρὸν νέφος... ἡ πτώσις τοῦ ὑπουργοῦ.

Θά μὲ ἐρωτήσητε τώρα ποῖα σχέσις ὑπάρχει μετὰξὺ δύο ἐραστῶν καί τῆς πτώσεως ἑνός... ὑπουργοῦ. 'Υπάρχει κύριον ὑπάρχει καί μεγάλη μάλιστα, ὅτε σεις μὲν εἴθε δημόσιος ὑπάλληλος, ἢ δ' ἐρωμένη σας διδασκάλισσα. Καί ἀπόδειξις τῆς σχέσεως ταύτης εἶναι ἡ παύσις της.

*Αχ! τὴν ἔπαυσαν, καί μετ' ὅλας τὰς προσπάθειάς μου δέν ἠδυνήθην νά τῇ ἀποδώσω ὅτι...

ἔχασε. ὁ δὲ νέος ὑπουργός φαίνεται ὅτι δέν ἐνεφορεῖτο ὑπὸ τῶν αὐτῶν αἰσθημάτων τοῦ προκατόχου του, οὐδὲ... καί ἐγὼ δέν εἰξέυρω διατί, δέν ἠθέλησε νά τὴν διορίσῃ ἐκ νέου. 'Ἢ ἀτυχία

τῆς πύσεως συνεπέφερε καί ἄλλην... 'Ἡ οἰκογένειά της μὴ δυναμένη νά τὴν συντηρήσῃ μακρὰν της, τὴν ἐκάλει πλῆσιον της. Εἶπον εἰς τὴν ἐρωμένην μου νά γνωστοποιήσῃ εἰς τὴν οἰκογένειάν της τοὺς σκοπούς μας. Τὸ ἔπραξεν ἀναφέρουσα ἐν ἐκτάσει τὰ κατ' ἐμέ, περὶ τῆς θέσεώς μου, τῆς οἰκογενείας μου, τῶν σπουδῶν μου, κτλ. κτλ. 'Ἡ οἰκογένειά της νύχταρῃ καί... ἠρραβωνίσθημεν. Νομίζω περιττὸν νά σὰς εἶπω τὰς ὑποσχέσεις, τοὺς ὄρκους τὰ κλάμματα καί ὅσα ἐλέχθησαν τὴν ὥραν τοῦ χωρισμοῦ μας.

'Απεφασίσθη νά μελετήσω, νά λάβω τὸ δῖπλωμά μου καί νά ὑπάγω εἰς Σύρον, ὅπως τελείως ἐνωθούμεν, καί ὅπου θά μὲ ἀνέμενε ἡ μνηστή μου ἐν φρικῶδι ἀνυπομονησίᾳ, τοῦλάχιστον οὕτω μοι ἔλεγε, καί ἔκλαιεν, ἔκλαιεν, ἔκλαιε καί... ἔφυγε!!!

'Ἐπανήλθον εἰς τὸ δωμάτιον περίλυπος, καί μόλις μετὰ παρέλευσιν καιροῦ ἠδυνήθην νά ἐνθυμηθῶ ὅτι ἔπρεπε νά μελετήσω, ἀλλὰ... μοι ἦτο ὅλως ἀδύνατον.

Γ'.

Παρήλθον ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς της ἑπτὰ ὀλόκληροι μῆνες εἶχομεν τακτικὴν ἀλληλογραφίαν, ἐν ἣ τὰ ἀγνότερα καί θερμότερα αἰσθήματα διεραίνοντο. 'Ἐγκατέλειπον τὴν ἰδέαν τῶν ἐξετάσεων καί ἐπεζήτησα δημοσίαν θέσιν.

'Ἐτυχον μ. ἄς ἑκατονπεντηκονταδράχμου τοιαύτης καί ἐσκαπτόμενη ὅτι μετὰ τὸν μισθόν μου καί τὴν ὀλίγην περιουσίαν μου, ἠδυνάμην νά ζῶ, μετὰ τῆς ἀγαπητῆς μου, ἐν εὐτυχίᾳ. Τῇ ἔγραψα λοιπὸν ὅτι ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος θά ἦμι εἰς

Σύρον καί νά ἐτοιμασθῇ διὰ τοὺς... γάμους.

'Ἐγὼ ἠτοιμάσθην κατὰ πάντα, ἔλαβον δεκαπενθήμερον ἄδειαν, μετὰ πλήρεις ἀποδοχάς, καί μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀνεχώρησα διὰ Σύρον.

'Ἐταξείδευον νύκτα μὴ δυνάμενος δὲ νά κοιμηθῶ, ὠνειροπόλου τὴν μέλλουσαν εὐτυχίαν μου. Ἐφανταζόμενη τὴν ἀνυπομονησίαν τῆς ἀγαπητῆς μου, ἀφ' ἧς στιγμῆς μάλιστα ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν δι' ἧς τῇ ἐγνωστοποίησα τὴν εἰς Σύρον ἀφίξίν μου. Τὴν ἐφανταζόμενη ἀνυπομονοῦσαν καί μετὰ παλμῶν χερῶν τρέχουσαν εἰς τὸν λιμένα κατὰ τὸν εἴπλον ὁποιοῦδήποτε πλοίου.

'Ἐφανταζόμενη τὴν χαρὰν ἣν θά ἠσθάνετο βλέπουσά με μετὰ ἑπταμηνον χωριτμόν, ἐφανταζόμενη... καί τί δέν ἐφανταζόμενη καί ἐπληρούμενη εὐτυχίας, ἥτις καί δέν με ἄρρησε νά κοιμηθῶ. Μοι ἐφαίνετο ὅτι τὸ ἀτμόπλοιο εἶχε ταχύτητα χελώνης καί ἐδικαίουν τὸν Παράσχον, λέγοντά που:

'Αλλοίμονον καί ὁ ἀπὸς ἀργὰ καί 'κεῖνος πάει καί τρέχει γρηγορώτερα καρδίᾳ ποῦ ἀγαπάει

Τέλος, ἔφθασα. 'Ἡ πρώτη μου φροντίς ἦτο νά μάθω πρὸς ποῖον μέρος κατοικεῖ ἡ ἀγαπημένη μου, τὸ ἔμαθον καί ἂν καί ἦτο ἀκόμη ἡ ἐβδόμη πρωινὴ ὥρα, ἔτρεξα, ἔτρεξα, ἔτρεξα νά τὴν ἴδω τὸ γρηγορώτερον. Κτυπῶ τὴν θύραν, ἐρωτῶ ἂν κάθηται ἐκεῖ καί ἐπὶ τῇ καταφατικῇ ἀπαντήσῃ, ἀνέρχομαι ἀνὰ τέσσαρας τὰς βαθμίδας κτυπῶ τὴν θύραν, μοῦ ἀνοίγουν... ἦτο αὐτὴ!!

Θέλω νά ριθῶ εἰς τὰς ἀγκάλας της καί νά τὴν ἀσπασθῶ ἀλλὰ... μέγα πρόσκομμα παρεμβάλλεται μετὰξὺ ἐμοῦ καί αὐτῆς. Τὸ μέρος τοῦ σώματός της κατὰ τόσον ἐτρίφη καί ἐξωγκώθη, ὥστε...!!!!

Σεῖς θαυμαστικὰ ἐξηγήσατε τὴν ἐκπληξίν μου!

— Καλῶς ὄρισες, μοι λέγει ἐκπληκτος καί κάπως συστελλομένη, ἔλα μέσα...

—... Με σιγῶς... ἀλλὰ... μήπως μετὰ ἔπρεπε γιὰ... μᾶμμο; Καί παρετήρησα τὸ ἐξέχον μέρος τοῦ σώματος.

'Ἀπελιθώθη! 'Ἐγὼ δὲ, ἐκτελέσας κανονικὴν μεταβολήν, ἦν ἀκριβῶς ἐμμήθη καί ὁ φέρον τὰ νυμφικὰ δῶρα παῖς, φεύγω, φεύγω, κι' ἀκόμη φεύγω εὐχόμενος καλὴ 'λευθερίᾳ... καί 'ς τοὺς δύο μας!

Μετὰ μίαν ὥραν ἤμην εἰς ἐν τρεχαντήρι, ἐπειδὴ ἀτμόπλοιο ἀνεχώρησε τὴν ἐπομένην, πλεῶν διὰ τὸν λιμένα τοῦ Πειραιῶς καί ἀπεχαιρέτιζον τὴν Σύρον καί τὴν ἐν αὐτῇ οἰκοῦσαν πρώην ἐρωμένην μου δεσποιν... Κυρίαν ὑπ' ἀριθ. 13.

Δ' 'Αλ.

ΟΙΜΩΓΗ...

Πρὸς τὴν συμπονοῦσάν μοι δεσποινίδα Λ...

Λοιπὸν, ὑπάρχουσι ψυχὰι εὐαίσθητοι ἀκόμα
Πονοῦσαι τὸν ἀπόκληρον χαρᾶς καὶ εὐτυχίας;
Καὶ ἀναβαίνει ἀληθῶς ἐν δάκρυ εἰς τὸ ὄμμα
Παρθένου, ὑπὲρ θύματος ἀμέτρου δυστυχίας;

Λοιπὸν, κινεῖ συμπάθειαν τὸ δάκρυ καὶ ὁ στόνος
Καὶ εἰς γυναῖκα μίαν;
Τοῦ δυστυχικοῦς ὁ στεναγμός, τοῦ ἀσθενοῦς ὁ πόνος
Εὐρίσκουσι παρήγορον τῆς κόρης τὴν καρδίαν;

Λοιπὸν ὑπάρχει πρόθυμος ψυχὴ νὰ ἀνορθώσῃ
Τὸν κύψαντα εἰς τὴν ἀρὰν ἀγρίας εἰμασμένης,
Καρδία, ἥτις εὐγενῶς ζητεῖ νὰ περισώσῃ
Τὰ ράκη, τὰ συντρίμματα καρδίας τετρωμένης;

Λοιπὸν, βλαστάνει, ἀληθῶς, εἰς γυναικὸς καρδίαν
Εἰσέτι οἴκτου αἴσθημα ἀν ὄχι συμπαθείας
Παρόμοιον πρὸς ὅσιν εἰς μαύρην ἐρημίαν,
Σταθμὸν εἰς τὸν κατάδικον ἀτέρμονος πορείας;

Λοιπὸν, ὑπάρχουν Χερουβεὶμ ἀγνώστου κόσμου ὄντα
Ἄγγελοι ἴσως τ' οὐρανοῦ, δραπεταὶ παραδείσου
Οἵτινες σπεύδουσι γοργοὶ ἐν μέσῳ τῆς ἀθύσσου
Ἴν' ἀνασύρωσιν εἰς γῆν νεκρὸν ἐν τάφῳ ζῶντα;

«Ἴν' ἀνασύρωσι νεκρὸν»... Πλὴν τοῦτο τί σημαίνει;
Νεκρὸς ὁ ἐν τῷ μνήματι νεκρὸς κ' ἐδῶ θὰ μένῃ...
Καὶ τὴν καρδίαν τοῦ νεκροῦ ποία θεοῦς ἄλλη
Θὰ κάμῃ νὰ αἰσθάνεται, νὰ χαίρεται, ... νὰ πάλῃ;

Ἴσως μοὶ εἶπες — Ἡ ἐλπίς... Θεοῦς ἀπαισία,
Ψεύδους καὶ πλάνης ὄνειρον, ἀπάτης ὄπτασία
Τὸν νοῦν μας βανκαλίζουσα, ὡς τὴν ἀκτὴν τὸ κύμα
Ἴν' ἀνασκάψῃ πρὸ ἡμῶν βαθύτερον τὸ μνήμα!...

Ἦ, ὄχι! Ἄφες με νὰ ζῶ ἐν τῇ ἀναλγησίᾳ...
Γενοῦ καὶ σὺ ἀνάληπτος... Τὴν μοῖράν μου τὴν εἶδον
Προτιμωτέρα δι' ἐμὲ φρικτὴ ἀπελπισία
Ἄπὸ οἰκτρὸν ναυάγιον ὄνειρων καὶ ἐλπίδων!...

ΝΙΚΟΣ ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΜΑΤΑΙΟΤΗΤΟΣ

Καὶ αὖθις παραλαμβάνοντες ἐκ τινος ἀγγλι-
κοῦ περιοδικοῦ, δημοσιεύομεν κατωτέρω τοὺς ἐ-
πιτυχεστέρους τῶν ὀρισμῶν τῆς λέξεως «ματαιό-
της», ὧν ὁ πρῶτος ἔτυχε τοῦ τακτικοῦ βρα-
βείου τῶν δύο γυναικῶν:

Ματαιότης εἶνε αἱ ὑπέρυθροι διόπτρι μέσῳ
τῶν ὀπίων βλέπομεν ἡμᾶς αὐτοῦς.

— Ἡ ἐν τῷ κατόπτρῳ τοῦ ἐγωισμοῦ ἀντα-
νάκλασις τοῦ μηδενός.

— Ἡ συνήθεια ἢ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ἐ-
χουσιν, ὅπως ἐκθέτωσι τὰ καλλίτερα ἐμπροσ-
μάτα εἰς τὰς προθήκας τῶν καταστημάτων των.

— Ἡ τροπὴ τοῦ ἡλιθίου.

— Ἡ κενότης ἐπαίρομένη διὰ τὸ περι-
χόμενόν της.

— Ἡ προσπάθεια τοῦ νὰ συσταίνωμεν ἡμᾶς
αὐτοῦς διὰ τρόπον ὅλως ἐναντίου τῷ χαρακτη-
ρί μας.

— Ψευδὲς τύμπανον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ καθεὶς
δύναται νὰ παίξῃ.

— Κάτοπτρον, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου βλέπομεν
μόνον τὰ ξένα σφάλματα.

— Ἡ οὐρὰ τοῦ τὰς τῆς ἀνθρωπότητος.

— Ἡ ἐξωτερικεῖσις ἐσωτερικῆς ἐπιπολαιό-
τητος.

— Τὸ ἐπίχρυσον φέρεμα, εἰς ὃ περιπτύσσεται
ἡ Ἀμάθει.

— Αὐτοεκτίμησις γελοιοποιουμένη.

— Ἡ χαμπεστετέρα προσπάθεια τοῦ ἀνθρώ-
που πρὸς ἐξαπάτησιν τῆς Φύσεως.

— Εὐαίσθητον ἄνθος ὅπερ δὲν δύναται νὰ
ζήσῃ ἀνευ τῆς ἐπιδράσεως τῆς κοινῆς ἐπευφημίας.

Ἀναλφάβητος.

ΤΡΕΛΛΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

ΓΥΜΝΗ Η ΑΛΗΘΕΙΑ

Λέγουν ὅτ' ἐγ' ἢ θάλασσα στὰ κάλλη σ' ἀπλωμένο
τὸν χρυσταλλένιο τῆς ἀφρῶ
Κι' ἄλλοι, δὲ ἔχει κ' ἢ ἔροσιὰ τὸν θρόνον τῆς κτισμένο
στὸ σῶμά σου τὸ τρυφερό

Μὰ γὰρ ὄλ' αὐτὰ, τὰ νόμισα τοῦ κόσμου παραμύθια
Γιατί — μὴ σου κακοφανῇ —
Ἐἴμ' ἄπιστος, σὰν τὸν Θωμᾶ, ἐνὸς ἡλιθίου
Δὲν ἀποκαλυφθῇ... γυμνή...

[Δημητσάνα]

Γάκης.

ΕΡΩΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

[Τὴν κάτωθι ἐπιστολὴν ἔγραψεν ὁ Ἄμιλτον, κα-
θαγῆτης τῶν φυσικῶν ἐπιτηγῶν, ἀλλὰ δύναται, να-
μίζομεν νὰ τὴν ἀναγνώσῃ καὶ πάντες ὅσοι θέλουσι
νὰ διδαχθῶσι... φυσικῆν].

Ἀπύχασμα τοῦ πρωτοπλάστματος, λατρευ-
τῆ συνεισῆσις ὅλης καὶ ἰσχύος, σπίνου καὶ ἐκ-
τακτον γέννημα προκρινου ἀναλυτικῆς δυνα-
μειως· ὁ διαφανῆς καὶ φαινὸς κίθαρ ὀλιγοτέ-
ραν ἐξασκεῖ ἐπὶ τῶν φωτεινῶν ἀκτίνων ἐπιδρα-
σιν ἢ ἡ φωτόσφαιρα τοῦ ὠραίου πρωτόπου σου
ἐπὶ τοῦ νεφροῦ μου συστήματος. Κιθῶ; ὁ
πρῶτος ἀνθρώπος ἐχωρίσθη τοῦ χάους ὑπείκων
εἰς ἀδυσώπητον φυσικὸν νόμον, οὕτως ἢ ἐν ἐμοὶ
ἐκλεπτυνθεῖτα αὐτῆ ὕλη, ἢ οἱ θεολόγοι ὀνομά-
ζουσι ψυχὴν, ἀπηλλάγη βαθύτατης ἀπελπισίας
διὰ τῆς λάμψεως τοῦ φωτὸς ὅπερ ἐκπέμπουται
οἱ ἡλεκτρικοὶ ὀρθοκλμοῖ σου. Κάτελθε, ὦ μεγα-
κὸν πλάσμα μέχρις ἐμοῦ καὶ ἐγκυρον εἰς τὴν
μελέτην τῆς ἐλξεως-ἥτις με ὡρεῖ πρὸς σὲ με
δύναμιν ἀναλογοῦσαν πρὸς τὸ τετράγωνον τῆς
ἀποστάσεως. Παρῶδεχθητι νὰ διαγράψωμεν ὁ
εἰς περὶ τὸν ἄλλον ἀκτίνας συγκεντρωτικῆς δυ-
ναμείας νὰ συναντῶνται ἀμοιβαίως εἰς πᾶν ση-
μεῖον τῆς περιφερείας.

ΑΜΙΛΤΟΝ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ

Μετὰ πολλὰς τέλος πάντων, σκέψεις καὶ ἐν-
δοιασμοὺς ἔστειλα πρὸς τὸν θεῖόν μου τὸ γράμ-
μα. Ἡμὴν ἐραστῆς παράφορος, ἐπρόκειτο, βλέ-
πετε, περὶ τῆς εὐδαιμονίας μου, κ' ἔπρεπε μέσα
εἰς τὸ περιφνημον ἐκεῖνο γράμμα νὰ ἐξαντλήσω
ὅλην τὴν λογικὴν μου τήν, ὅπως ἐπίστευα ἀκα-
ταμάχητον. «...Φαντασθῆτε, θεεῖ μου, ἔγραφα,
ὅτι εἶνε πολὺ ὠραία· δὲν ἔχει βέβαια τὴν κλα-
σικὴν καλλονὴν τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου, ἀλλ'
ὅπωςδὴποτε εἶνε νοστιμωτάτη... Μύτη ὀλίγον
σιμὴ ἀλλὰ χαριστάτη, τελεία παρισιανῆ-
γραμμὴ τοῦ προσώπου θελκτικώταται. Καὶ τί
χάρις, ἀγαπητέ μου θεε, τί χάρις! Προπάντων
ὅταν προτείνῃ τὸ στήθος πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ
φέρει πρὸς τὰ ὀπίω τοῦ; ἀγκῶνας, ἢ γραμμὴ
τῆς ὀσφύος της, ὀπίσω, ἀποκτᾶ κλίσιν, ὑπὸ καλ-
λιτεχνικὴν ἐποψίν, ἐξαισίαν. Ἐπειτα τὰ μικρὰ
της ἐκεῖνα καλοκαιρινὰ γοβάκια!... Σὰς βε-
βαιῶ, θεεῖ μου, ὅτι ἄμα τὴν γνωρίσητε θὰ
με δικαιώσητε... Ἄπὸ σᾶς ἐξερτάται τὸ μέλ-
λον... ἢ εὐτυχία...»

Μὲ τοιαύτας φράσεις εἶχα γεμίσει τὴν ἐπι-
στολὴν περὶ τοῦ σπουδαιότερου ὅμως ἐλκτώ-

ματος τῆς ἐρωμένης μου — τῆς παντελοῦς δη-
λοδῆ ελλείψεως προικος — μόνον εἰς τὸ τέλος τῆς
ἐπιστολῆς διὰ δύο κακογραμμένων στίχων τὸν
ἐπιπλοῦσαν. Καί, δυστυχῶς, μόνον εἰς τοὺς
δύο αὐτοὺς στίχους προσηλώθησαν με σοβαρό-
τητα τὰ ὠτικά διοπτρα τοῦ θεοῦ μου.

Ἡ ἀπάντησίς του δὲν ἦτο βέβαια ὅπως τὴν
ἐπερίμενα.

Εἰς δέκα σελίδας ἐξέχυνεν ὁ θεὸς μου τόσων
ἀργῶν κατὰ τῶν ἐλευθῶν αὐτῶν καλλιτε-
χνικῶν γραμμῶν τοῦ σώματος καὶ κατὰ
τῶν ἐπιπλοῦσαν ρομαντικῶν, οἱ ὅποιοι χα-
θδόνονται ἀπὸ αὐτὰς καὶ δὲν ξέρουν τί
γράφουν, ὥστε ἐχάρην πολύ, μὰ τὴν ἀλήθειαν
ποῦ μᾶς ἐχώριζαν ἀρκετὰ δεκάδες μιλίων ναυ-
τικῶν.

Περὶ τὸν νὰ σὰς πορευθεῖς ἐδῶ περισσοτέρας
φράσεις ἀπὸ τὸ γρ μμα τοῦ θεοῦ μου.

Φαντασθῆτε ποῖαν ἀπάντησιν δίδει συνήθως
εἰς τοιαύτας ἐρωτήσεις ἰσχυροῦ καὶ ρομαντικοῦ
ἀνεψιοῦ καθε προγαστρῶ καὶ σοβαροῦ θεοῦ.

Τὴν ἴδιαν ἡμέραν, περὶ τὴν ἐγδοὴν ἐσπερινήν,
ἐπεσεκέφην τὴν Καίτην ἀπληπισμένος πλέον ἐν-
τελῶς ἀπὸ τὸν θεὸν μου, ἀλλὰ μὲ μίαν παρά-
φορον καὶ ὀριστικὴν ἀπόφασιν.

Αὕτη ἐνόησε βεβαίως, ἐκ τοῦ ὕφους μου, τὴν
ἀπάντησιν τοῦ θεοῦ μου καί, διὰ τὰ μ' ἐγκαρ-
διώση, ἔλαβεν ὕψος φριδρὸν, ἐπρότεινε τὸ σπῆ-
θος ἐμπρὸς καὶ μοῦ ἔτεινε μειδιῶσα τὰς δύο τῆς
χεῖρας.

— Καίτη, τῆς εἶπα, ὁ θεὸς μου ἀρνείται...
Ἄλλὰ μὴ σὲ μέλι, ἔλαβα τὴν ἀπόφασίν μου·
θὰ σὲ νυμφευθῶ καὶ χωρὶς τὴν συγκατάθεσιν
του...

— Μὴν τὸ λέγῃς αὐτό... ἐγὼ δὲν ἔχω πε-
ριουσίαν... πῶς θὰ ζήσωμεν;.. Δὲν εἶνε δυνα-
τὸν νὰ ὑπανδρευθῶμεν χωρὶς τὴν συγκατάθεσιν
τοῦ θεοῦ σου.

Ἡ λογικὴ αὕτη μὲ δυσηρέστησε.

— Λοιπὸν, δὲν μὲ ἀγαπᾷς! τῆς εἶπε.

— Ἐχεις, μοῦ φαίνεται, λάβει ἀρκετὰ δειγ-
ματα τοῦ ἐναντίου, ἐπιθύρῃσεν ἐκεῖνη σφίγγουσα
τὴν χεῖρά μου... Ἐν τούτοις, ἔχε θάρρος, θὰ
προσπαθῆσω κ' ἐγὼ νὰ πείσω τὸν θεὸν σου...

— Ἄ!

— Θὰ ταξιδεύσω εἰς τὰς Ἀθήνας.

— Ἀλλὰ, δυστυχισμένη, διέκοψα, ματαίως
θὰ κοπιᾷς. Ὁ θεὸς μου, συνήθως, δὲν ἀνακρεῖ
τὰς ρητὰς ἀποφάσεις του... Ἐπειτα ἐκεῖνα
τὰ ὠτικά του διοπτρα... τὸν κάμουν νὰ
βλέπῃ πολύ ἀλλοιώτικα τὰ πράγματα.

Ἐκεῖνη ἐμειδίασε τότε καὶ κλίνουσα πρὸς ἐμὲ
ἐπιθύρῃσε μὲ γλυκύτητα εἰς τ' αὐτί μου:

— Νομίζεις λοιπὸν ὅτι καὶ τὰ ὠτικά διοπτρα

θὰ μείνουν ἀναίσθητα εἰς τὴν γοητείαν μου;...

Τί εὐτυχὴς ἡ ἐποχὴ μου ἐκεῖνη!

«*Quand le bord de sa robe était mon horizon*».

Ἐντὸς ὀλίγου ὄλα τὰ ἐλκυσμὸνῃσα πλησίον
της... Ἀργὰ ὅτε ἀπεχωρίσθημεν, ἡ Καίτη μοῦ
εἶπε: «Μὴ φοβείσαι διόλου, θὰ τὰ καταφέρω».

Τῶντι τὰ ἐκατάφερε· ἀλλὰ πάρα πολὺ ἄ-
σχημα δυστυχῶς· διότι μετὰ μίαν ἐβδομάδα
ἔλαβα γρ μμα τοῦ θεοῦ μου, διὰ τοῦ ὁποῖου μ'
ἐκάλει ταχύτατα εἰς τὰς Ἀθήνας.

Μετὰ δύο ἡμέρας, ἀνέβηνα, γεμάτος χαρὰν,
τὴν μαρμαρίνην κλίμακα τοῦ θεοῦ μου.

Τὸν εὐρήκα εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα, ἔτοιμον νὰ
κατέλθῃ.

— Λοιπὸν τὴν ἀγαπᾷς ἀκόμα, εἶπεν ὁ θεός,
μετὰ τὰς πρώτας συγκινήσεις.

— Ἐρωτᾷτε, θεῖε μου!

— Μὲ τί εἶδος ἀγάπης ὅμως;...

— Ἀλλὰ.. εἶπα ἐπιπλοῦσαν.

— Ὅχι μὲ τὸ ἀρχαῖον βέβαια...

— Μὰ, τί ἐννοεῖτε θεῖε μου.

— Πήγαινε κάτω, σὲ περιμένει ἡ Καίτη...

ἡ νέα σου θεῖα...

— Πῶς!..

Ἄ! τὴν ἐλεεινὴν! τὴν γόησαν!..

Τόσον μεγάλη ἦτον ἡ ὀργή μου, ὥστε, σὰς
βεβαιῶ, ἄσχημα τὴν εἶχεν ὁ θεός μου. Εὐτυχῶς,
ἐνεθυμήθη ἐγκαίρως ὅτι ἤμην ὁ πλησιέστερος
κληρονόμος του καί, ὁ φόβος μήπως τὸν ἴδω ἀφι-
νοντα ὄλην του τὴν περιουσίαν πρὸς ἴδρουν φι-
λανθρωπικοῦ τινος καταστήματος μὲ συνε-
κράτησε.

— Πῶς; ἐνυμφεύθητε τὴν Καίτην; ἐφέλλισα.

— Χμ! ἔκαμεν ἐκεῖνος πρκατηρῶν με διὰ
τῶν μεγάλων καὶ στρογγυλῶν ὡς φανοὶ ἄτμα
μάξης διοπτρῶν του, χμ! Νομίζεις ὅτι καὶ οἱ
θεοὶ εἰμποροῦν νὰ μένουν πάντοτε ἀναίσθητοι
πρὸς τὰς καλλιτεχνικὰς αὐτὰς γραμμάς τοῦ σώ-
ματος;... Ἐπειτα, ἐκεῖνα τὰ γοβῆκια, συνεπλή-
ρωσε γελῶν ἀγαθότατα, ἐνῶ ἡ χονδρὴ τοῦ ὄρο-
γίου του ἀλυσιδέα ἀνεπῆδα ἐπὶ τῆς παλλο-
μένης σφαιροειδοῦς κοιτίας του.

Ἡσθανόμην ἐντὸς μου κοχλάζουσαν τὴν ὀρ-
γὴν — κατὰ τὴν κλασικὴν, ἀλλ' ἀληθῆ φράσιν
— καί, διὰ τ' ἀποφύγω σκηπὴν ἀπευκαταίαν, κα-
τέβην ταχέως τὴν κλίμακα καὶ εἰσῆλθον εἰς
τὴν τραπεζαρίαν.

Ἐκεῖ ἐξηπλωμένη εἰς τὸν καναπέ, μὲ τὸ σπῆ-
θος προτεταχμένον καὶ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ
ὀπίσω κλίνουσαν· μ' ἐπερίμενε ἡ νέα μου θεῖα,

— Ἄ!, σὺ εἶσαι τέλος πάντων, μοῦ εἶπε·
σύρουσά με ἀναίσθητον πλησίον της. Ἡλθες ἐπὶ
τέλους, Γιώργό μου, κάθησε κοντὰ μου...

ΜΗ ΣΕ ΜΕΛΗ:

Κοιμήσου διχακνένια μου ξανθὴ καὶ μαυρομαῖα,
Γλυκὰ κοιμοῦ κ' ἀξένοιαστα κ' ἡ μοῖρά σου δουλεύει.
Ρίχνε 'ς τὴν κλίνη τὸ κορμί, τὰ στήθια τὰ χροιάτα,
Χωρὶς φροντίδα μὲς 'ς τὸ νοῦ καμιά νὰ σὲ παιδεύη.

Μὴ συλλογίζεσαι προικιά, ξανθὴ καὶ ζαχαρένια,
Μὴν τυρανιέσαι 'ς τὰ νερά, πανιά γιὰ νὰ λευκάνης·
Γιὰτὶ μοῦ κλέπεται πολὺ, γιὰτὶ σὲ τρώ' ἡ ἔνοια,
Ἄφ' ἔχῃς σὺ προικιά, πανιά, τὸν κόσμον νὰ τρελλάνης.

Μὴν ἀγαπᾷς μεταξωτά, μὴν ἀγαπᾷς τῆς λίρας,
Τῆ φυσικῆ μόν' ν' ἀγαπᾷς τῆ χάρ' ἂν τῆ γνωρίζεις.
Κι' ἀνμερικίς της ἔπλασα μὲς 'ς τὸ χροιάτ' ἡ μοῖρτε,
Ὅταν δὲν ἔχουν ὠμορριά δὲν σκάζουνε, νομίζεις;

Ἄς γείνη τὸ τριαντάφυλλο, ποὺ μ' ἠγαπᾷται,
Ὅσο ποῦ νάρθη κ' ὁ καιρὸς ποῦ 'ς τὰ χρυσὰ μαλλιά
σου,

Στεφάνι γάμου νύμφη μὲ τὸ φιλὶ πλεγμένο,
Κι' ἀχτιδωτὴ 'ς τὴν ἐκκλησιὰ νὰ λάψ' ἡ ὠμορριά σου

Τοτ' ἀρχοντόπλα θὰ ζητοῦν γιὰ νὰ σὲ κάμουν 'ταῖρι,
Γαμπροὶ πολλοὶ, καλὰ παιδιὰ, μὰ νὰ τοῦ 'πῶ καὶ χίλιοι,
Τὸ ἄσπρο σου θὰ καρτεροῦν, μὲ καρδιοχτύπι, χέρι,
Τὸ «Ναί» ἢ τ' «Ὅχι» νὰ τοὺς ποῦν τὰ κοραλλένια χεῖλη.

Ἐν Ἀνδριταίνῃ

Π. Τ.



ΤΗ: ΜΝΗΜΗ:

τῆς πεφιλημένης μου

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ Σ. ΚΑΔΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μίαν ἐαρινὴν πρωίαν ἐν σύννερον μικρῶν,
φαιὸν, ἤφαρτο ὑπὲρ τὴν γῆν. Βαρεῖς συνεσωρέ-
θησαν οἱ ἄτμοι καὶ διελύθη αἴρηνς ὁ πυκνὸς ἐ-
κείνος ὑγρὸς ἰσπὸς· εἰς ἀδράς σταγόνας. Καὶ
ἔπεσαν αἱ σταγόνες ἐπὶ τῶν ὑπνωττότων ἐπι-
καλίκων καὶ φύλλων.

Τὸ νέφος ἦτο ἡ συμφορὰ ἥτις ἀπὸ τοῦ λί-
χνου σὲ πρηκολύθητεν ἀμειλικτος καὶ ἡ δρό-
σος ἦτο τὸ τελευταῖόν σου δάκρυ.

Ἦτο λυκαυγές. Ὁ ζέφυρος, ἀδρὸς καὶ γλυ-
κὸς, ἐξηπλημένος ἐκ τοῦ νυκτερινοῦ ψιθύρου,
σείει ἀκόμη δειλῶς τὸ φύλλωμα τῆς πεύκης,
ψάλλων σιγανὰ τὸ αἰώνιον τῆς ζωῆς ἄσμα.
Ἄλλ' ὁ ἥλιος καταυγάζει διὰ χειμάρρου φω-
τὸς τὸ γήινον περιβάλλωμα καὶ ἡ αὐρὰ τοῦ ζε-
φύρου φεύγει ἀελλόπου· πρὸ τῆς κενστικῆς ἀ-
κτίνας τοῦ Ἡλίου.

Ὁ ζέφυρος ἦτο ἡ πνοή σου. Ὁ ἥλιος ἦτο
ὁ ἀντίζηλος τοῦ Θεοῦ.

Μίχελ-Πάπ.

Τὰ εἶχα χάσει, ὄλη ἐκεῖνη ἡ τραγικὴ φρασε-
ολογία, τὴν ὁποῖαν στιγμιαίως ἐσχεδίσα κατα-
βαίνων τὴν κλίμακα, διελύθη ὡς καπνός...

Ἐκυψα τεταραχμένον τὴν κεφαλὴν μου καὶ
παρετήρησα τοὺς κομψοὺς τῆς πόδας προτετα-
χμένους πλησίον μου.

— Γιώργό μου, ἐξηκολούθητεν ἐκεῖνη, πλη-
σιάζουσα πρὸς ἐμὲ, Γιώργο μου, μὲ συγχωρεῖς;..
Ὁ θεός σου ἦτον ἀκαμπτός· ἄλλος τρόπος διὰ
νὰ σ' ἔχω πλησίον μου δὲν ὑπῆρχε.

Καὶ τόσον γοητευτικὰ μ' ἐκύτταξε μὲ τὰ
δύο τῆς ἐκεῖνα κιστανὰ μάτια, ὥστε ζάλῃ ἤρ-
χισε νὰ μὲ καταλαμβάνῃ.

Ἐρριζα διὰ τὸν κίνδυνον!

Ἡ θεῖα μου μὲ τὰ μάτια ἐκεῖνη, τὴν κλίτιν
ἐκεῖνην τῆς ὀσφύος, τὰ κομψὰ ἐκεῖνη γοβῆκια,
δὲν ἦτο καὶ πολὺ ἀξιοσέβαστος...

Ἄν ὁ θεός μου ὑπώπτευσεν τίποτε! Καὶ τὸ
φάσμα τῆς τιμῆς συγχέομενον μὲ τὸ ἄλλο ἐκεῖνο
τοῦ... φιλανθρωπικοῦ καταστήματος, ἐνεφάνι-
σθη ἀπειλητικὸν ἐνώπιον μου.

— Λοιπὸν; τί σκέπτεσαι, ἐξηκολούθητεν ἡ
σειρήν, τί φρονεῖς, ἀγαπητέ μου;

— Τίποτε θεῖα μου, ἀπάντησα κάπως ψυ-
χρῶς.

Μ' ἐνόησε. Ναί, σὰς βεβαιῶ, μ' ἐνόησε· διότι
ἀμέσως τὰ δύο τῆς κόκκινα γοβῆκια ἐξηφάνι-
σθησαν ὑπὸ τὸ πολυπτυχον φόρεμά της, καὶ ἡ
κλίσις τοῦ κορμοῦ ἐμετριάσθη ἐπισθητικῶς, καὶ
ἡ ὄψις της ἐγένετο σοβαρὰ.

Αὐτὸ ἦτο τὸ τέλος τοῦ ἐρωτῶς μας...

Ἐκτοτε ἡ θεῖα μου ριφθεῖσα εἰς διαφόρους
διασκοδάσεις ἐλησημόνησε τὸν ψυχρὸν θέντα
ἀνεψιόν.

Ἄλλ' ὁ ἀγαπητός μου θεός δὲν ἔμεινε ἀν-
αίσθητος εἰς τὴν συμφορὰν μου. Συνεπεία διαφῶ-
ρων του ἐνεργειῶν ἐνυμφεύθη νέαν τινὰ γνωστήν
μου — μὲ τὴν γραμμὴν τῆς ὀσφύος ὀλιγότερον
ἀριστεροτεχνικὴν, ἀλλὰ μὲ ἀρκετὰ σεβαστὴν
προικία.

Ἐπέρσαν χρόνια ἀπὸ τότε... Ἡ κοιλία μου
ἤρχισε νὰ ἐξογκοῦται· ἤσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ
φορέσω ὠτικά διοπτρα, πρὸ ὀλίγου δὲ καὶ κά-
ποιος ἐξάδελφός μου μ' ἐφιλοδώρησε δι' ἐνὸς
ἀνεψιοῦ.

Εὐτυχῶς, ἡ μὲν σύζυγός μου ζῆ εὐτυχιστάτη
καὶ ὑγιής, ὁ δὲ ἀνεψιός μου αὐτὸς εἶνε καλλι-
τεχνικῶς ἀστοιχείωτος.. Ἄλλως, ποῖος μᾶς βε-
βαιώνει, ὅτι δὲν θὰ ἐξαναγράφετο παρομοίως τις
ἱστορία;

Και πάλιν Αύγῃ. Μικρὸν ἄστρον μαρμαίρει ἀκόμη εἰς τὴν δυτικὴν ἄκρην τοῦ ὀρίζοντος, προσέλεπον μετὰ δέους τὴν ἀγγελλομένην διὰ ποικιλοβαφῶν αἰθερίων νημάτων ἐμφάνισιν τῆς Ἡοῦς. Εἰς τὴν πρώτην ροδόχρουν ἀκτίνᾳ τῆς, εἰς τὸ ἀμυδρὸν καὶ κυμαίνομενον φέγγος, οἴμοι! τὸ ἄστρον ἠφανίσθη. Ἡ μόλις ἀνιλάμπουσα ἀκτίς του ἐσβέσθη ἀπὸ τῶν ἀνθρωπίνων ὀφθαλμῶν . . .

Ἡ Αύγῃ ἦτο ἡ Ἀθηνασία. Τὸ ἄστρον ἦτο σὺ!

Δίκ.

ΓΝΩΜΙΚΑ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

— Ἡ ἀσωτεία ἐνὸς ἀνθρώπου ἓνα μόνον ἀνθρώπον ἀφανίζει ἀλλ' ἡ ἀσωτεία τοῦ πολιτεύματος φθείρει τοὺς κόπους τῶν ἐργαζομένων καὶ τὰ ἦθη ὅλων τῶν συμπολιτῶν, ἐπειδὴ συγκρατεῖ πανταχόθεν τοὺς ἀργούς ὡς μυίας εἰς ἔτοιμον μέλι.

— Οἱ ὄρκοι τῶν γυναικῶν γράφονται ἐπὶ τῆς ἄμμου, τῶν δὲ φαύλων ἀνδρῶν ἐπὶ τοῦ ὕδατος.

— Ἡ ὑπόσχεσις εἶναι ἡ ράβδος τοῦ ἀνθρώπου· ἀλλ' ἡ πίστις, ἡ χεὶρ ἢ κρατοῦσα αὐτήν.

— Ἡ χάρις εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου· ἀλλ' ἡ πίστις, ἡ ἀσπίς ἢ ὑπερασπίζουσα αὐτήν. Ἡ πίστις εἶναι εἰς τὴν ψυχὴν ὅτι ὁ σφιγμὸς εἰς τὸ σῶμα καὶ δι' αὐτῆς πρέπει νὰ κρίνωμεν τὴν ἀληθῆ κατάστασιν τῆς ὑγείας.

— Ἄν ἐκ τοῦ γάμου ἀφήρουν τὸ καθῆκον, δὲν γνωρίζω τί θὰ ἀπέμενεν ἐξ αὐτοῦ.

ΑΛΕΞ ΚΟΚΚΩΝΗΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ.

Θέατρον «Ὁμοιοείας.»

Νέον ἔργον, κατὰ τὸ παρελθὸν ἐφθήμερον, εἰχομεν τὴν Λαυρεντίαν, συγκινητικὸν δράμα, ἐξαχθέν ἐκ τοῦ γνωστοῦ μυθιστορήματος «Μήτηρ καὶ μάρτυς» καὶ μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, λίαν γλαφυρῶς, παρὰ τοῦ κ. Κ. Γιολδάση, συντάκτου ἐν τῇ «Παλιγγενεσίᾳ».

Τὸ ἔργον δὲν ἔχει γραφῆ μετ' ἴσης τέχνης, ὅπως καὶ τὸ μυθιστορημα, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ὑπόθεσις εἶνε γνωστὴ εἰς ὅλον τὸ πανελλήνιον, ὁ

λαὸς ἐσυγκινήθη γορετὰ καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς πρώτης πράξεως.

Πρωτηγωνίστει ἡ κ. Σοφία Ταβουλάρη, ἥτις καὶ ἐπέτυχε θαυμασίαι.

Μετὰ τὴν Λαυρεντίαν ἐδιδάχθη ἐπὶ δύο συνεχεῖς ἐσπέρας, ἡ Διονυσία, δράμα τοῦ χαλκεντέρου συγγραφέως Α. Δουμά υἱοῦ. Τὸ ἔργον εἶναι οἰκογενειακῆς ὑποθέσεως, πλοκῆς ὀμαλῆς με σκηνῆς ἐκτάκτου ἐνδιαφέροντος, ἀλλ' οὐχὶ καὶ πολὺ διδακτικόν.

Καὶ διὰ τὴν «Διονυσίαν» λέγομεν ὅτι εἶπομεν καὶ διὰ τὴν «Λαυρεντίαν». Ὅπως αὐτὴ ἔχασε, δραματοποιηθεῖσα, οὕτω καὶ ἡ «Διονυσία» πολὺ θὰ κερδίτη ἀν γεινή μυθιστορημα. Τὴν τετάρτην πρᾶξιν, ἰδίως τὸν μονόλογον τοῦ κ. Ζάνου πρέπει νὰ τὸν ἀναγνώσῃ τις καὶ οὐχὶ νὰ τὸν ἀκούσῃ ἀπὸ σκηνῆς, ἐνθὺ αἱ ἀκτινοβολοῦσαι ἐκεῖναι ἀλήθειαι ἀκούονται μόνον κατὰ τὸ ἦμισυ.

Εἰς αὐτὸ τὸ δράμα διεκρίθη κυριολεκτικῶς ἡ Δεσποινὴς Αἰκ. Βερώνη, περὶ τῆς ἠκούσμενης, τινὸς ἐπανελθόντος ἀρτι ἐκ Παρισίων, λεγοντος ὅτι ὑποκρίνεται τὴν Διονυσίαν κάλλιον καὶ τῶν ἐξοχωτέρων τῶν Παρισίων συναδέλφων τῆς. Καὶ ἡ δεσποινὴς Σμαράγδα Βερώνη μᾶς ἤρρεσεν εἰς αὐτὸ τὸ δράμα. Ἀλλὰ τοὺς πάντας ὑπερέβαλεν εἰς τὴν τρίτην πρᾶξιν, ὁ κ. Σταυρόπουλος, ὁ τὸν γέροντα Βρισῶ ὑποκρίθει. Ὅτε εἶπεν εἰς τὴν ἰόρην του ἐκεῖνο τὸ «φύγε» ἐνομίσαμεν ὅτι ἡ λέξις αὐτὴ ἐξήρχετο ἐκ τοῦ Ἄδου καὶ οὐχὶ ἐκ στόματος ἀνθρώπου.

Μεφιστοφελῆς.

ΠΟΛΛΑ ΕΝ ΟΛΙΓΟΙΣ

Δύο ἀδελφοὶ ἐφόνευσαν τὴν ἀδελφὴν των, ἐκδικούμενοι τὴν τιμὴν των, ἣν ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῆς ἀπώλεσαν.

Ἐὰν αἱ Ἄλπεις μετεθάλλοντο εἰς κόνιν καὶ ἐσκορπίζοντο καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην, θὰ ἐσχημάτιζον ἐπίπεδον 2 μέτρων ὕψους.

Συνέστη ἐπιτροπὴ πρὸς οἰκοδόμησιν ἐλληνικῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας εἰς τὰ λουτρά τοῦ Μαρτινβάδ.

Τὰ ὠραιότερα τῶν κομφοτεχνημάτων φθείρονται εἰς τὴν μόστραν, ἕνεκα τῆς ἀπληστίας τῶν ἐμπόρων οὐκ ὀλίγων, καὶ τὰ ὠραιότερα κορίτσια ἀποθνῆσκουν εἰς τὸ ράφι ἕνεκα τῆς ἀπληστίας . . . ἐαυτῶν.

Ἐν Διήλῳ τὰ Ναπολεόνια περνοῦν μόνον 20 δραχμάς.

Ἡ θέσις ἣν οἱ ἄνθρωποι καταῖχον μετρεῖται διὰ τοῦ κενοῦ ὅπερ ἀφίνουσιν ἀπερχόμενοι.

Τὰ «πολλὰ ἐν ὀλίγοις» γράφονται διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ συνδρομητὰς μας, διὰ τὰς γυναῖκας, διὰ τὰ παιδιά καὶ δι' ὅσους δὲν ἔχουν τὴν ὑπομονὴν ν' ἀναγινώσκουν τὰς καθημερινὰς ἐφημερίδας.

Μία μηχανὴ ραπτικῆς ὑποτίθεται ὅτι ἐργάζε-ται ὅσον δώδεκα γυναῖκες, ράπτουσαι διὰ τῶν χειρῶν.

Ὁ ἔξοχος ἰατρός, ὁ περικλεῆς καθηγητῆς Σιαρκῶ, ἀπέθανεν. Ἐγένετο διδάκτωρ τῆς ἰατρικῆς εἰς ἡλικίαν 31 ἐτῶν.

Ἐνας ἐπισκέπτης πρὸς τὸν υἱὸν τῆς οἰκίας: — Δὲν αὐὸ λέε, φιλαράκο μου, ἐπῆρες πολλὰ βραβεῖα ἐφέτος ἐς τὸ σχολεῖο;

— Μικίστα, ἐπῆρα τέσσαρα.

— Διὰ ποῖαν αἰτίαν;

— Ἐν πρώτῳ τὸ πῆρα διὰ τὴν ἔκτακτον μνήμη μου.

— Τὰ ἄλλα τρία;

— Τὰ ἄλλα τρία . . . Δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον.

Διαβάτης.

Ἡ Αἴτησις τοῦ κ. Καραφωτιά

— Ἀχ! τί καλὸς νέος αὐτός, ὁ κ. Καραφωτιάς, ἔλεγε γεγονυῖα τῇ φωνῇ, μετροῦσα, διὰ τοῦ βιαστικοῦ βαδισματός τῆς, ὅλον τὸ μῆκος τοῦ κεκλεισμένου δωματίου τῆς, ἡ σεβαστή . . . δεσποινὴς Ἀνδρομάχη, ἀνεψιὰ τοῦ νεωστὶ διορισθέντος ὑπουργοῦ κ. Γκλάβα.

Ἡ δεσποινὴς Ἀνδρομάχη, ἦτο μία χαριστάτη γερωντοκόρη, ἡ ὅποια ἔμεινεν ἄγαμος οὐχὶ δι' ἄλλον λόγον, ἀλλὰ μόνον διότι ἐν Ἑλλάδι ἀπαγορεύεται ὁ Μοργανατάνος γάμος καὶ ἐφρόνει, ὅτι μία δεσποινὴς τῆς περιωπῆς τῆς μόνον μὲ πρίγκηπα ἠδύνατο νὰ συζήτη.

Ἀρ' ὅτου ὅμως, παρηλθεν ὀλίγον ἡ ἡλικία τῆς καὶ ὁ ἄθλιος καθρέπτης τῆς τὴν ἐδειξεν ἡμέραν τινα εἰς τοὺς ὀρθοκλμούς τῆς ἐρρυτιδωμένην, ἀπεράστειν, ἐκ μεγίστης συγκαταβάσεως, νὰ λάβῃ ὡς σύζυγον καὶ κατώτερον τοῦ πρίγκηπος, ἀλλὰ πάντοτε ὠρτίον, καὶ πρὸ πάντων νέον, καὶ σὺν τοῖς ἄλλοις μὲ θέσιν ὑψηλὴν, καὶ ὑπὲρ πᾶσι πλοῦτιον, καὶ . . . τέλος πάντων μὲ ὅλα, τὰ προσόντα.

Αὐτὴ, δὲν ἦτο μὲν νέη, δὲν ἦτο ὠρτία, δὲν εἶχε περιουσίαν, ἀλλ' ἐγνωρίζε τέσσαρας ξέγας γλώσσας, μουσικὴν κλπ.

Ἀλλὰ, τί τὰ θέλετε αὐτὰ τὰ προσόντα; Σήμερον τὰ ἔχουν αἱ πλείσται τῶν γυναικῶν. Ἄλλως τε εἰς ὅποιον ἀρέσουν αἱ πολλαὶ γλώσσαι παίρνει ἓνα παπαγάλλον ὅποιος ἀγαπᾷ τὴν μουσικὴν, ἀγοράζει ἓνα . . . γάϊδαρον.

Καὶ ἡ Ἀνδρομάχη μας δὲν στηρίζεται πλέον ἐπ' αὐτῶν. Σήμερον, ἄλλος ἀτήρ, ἐπικρέμαται τῆς κεφαλῆς τῆς. Ὁ θεὸς τῆς!

Ἐέρτε τί θὰ εἶπῃ ἀνεψιὰ τοῦ ὑπουργοῦ, — καὶ μάλιστα ὑπουργοῦ χωρὶς σύζυγον, χωρὶς ἀνεψιοῦς, ἀλλὰ μόνον μὲ μίαν ἀδελφὴν, τὴν μητέρα τῆς Ἀνδρομάχης;

Τὰ ξέρετε καὶ τὰ ξέρομε.

Ὅλοι κύπτουν πρὸ αὐτῆς, ὅλοι ἐπιζητοῦν

τὴν γνωριμίαν τῆς, ὅλοι ἐκλιπαροῦν τὸ βλέμμα τῆς.

Χθὲς ἔτι εἰς τὸν χορὸν τοῦ ὑπουργοῦ κ. Σούφρα, ἡ Ἀνδρομάχη ἐγένετο ἀντικείμενον στενωτάτης πολιορκίας, ἐκ μέρους δωδεκάδος νέων διαγκωνζομένων πρὸς ἀλλήλους, ὅπως ἕκαστος λάβῃ πρώτος τὴν τιμὴν νὰ τὴν χορεύτῃ. Ἀλλ' αὐτὴ . . . εἰς μόνον τὸν κ. Καραφωτιάδην ἔδωκε προσοχὴν. Με μόνον αὐτόν, μεταξύ ὅλων τῶν νέων, ἐχόρευσε τοὺς πλείστους τῶν χορῶν.

Καὶ δι' αὐτὸ, μετὰ τὸ τέλος τοῦ χοροῦ, ὅτε κατάκωπος, μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, ἀντὶ νὰ κατακλιθῆ ἐβάδιζε μὲ μεγάλα βήματα καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ κεκλεισμένου δωματίου τῆς ἀναφωνοῦσα:

«Ἀχ! τί καλὸς νέος, αὐτός ὁ κ. Καραφωτιάς, τί καλός!»

Ἐσυλλογιζετο τὰς ἐν τῷ χορῷ περιποιήσεις του, τὰ ἱκετευτικὰ βλέμματά του, τὰς κατὰ τὰς στροφὰς ἀστραπιαίας περιπτύξεις του, καὶ τέλος, ὅτε ἀπεχώρει αὐτὴ τῆς αἰθούσας τοῦ χοροῦ καὶ ὁ κ. Καραφωτιάς τὴν ἐβοήθει νὰ φορέτῃ τὸ ἐπανωφόριόν τῆς, τὰς τρυφεράς λέξεις τὰς ὁποίας τῆς εἶπε μυστικᾶ:

«Δεσποινὴς» τῇ εἶπε, «αὐριον, εἰς τὰς ἕνδεκα θὰ ἔλθω εἰς τὴν οἰκίαν σας, νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν κυρίαν μητέρα σας καὶ νὰ τῆς κάμω μίαν αἰτησίαν μεγίστης σπουδαιότητος δι' ἐμέ. Δύναμαι νὰ ἐλπίζω ὅτι καὶ ὑμεῖς θὰ φανῆτε εὖνους, συναινοῦσα . . .»

Δυστυχῶς, ἓνας βλάξ ὑπερέτης, ἦλθε κατ' ἐκεῖνην τὴν στιγμὴν νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ, ὅτι ἡ μαμά μου μὲ ἐπερίμενεν εἰς τὸν διάδρομον καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀκούσω τὸ τέλος τῆς ὀμιλίας του. Ἀλλὰ μαντεύω τὴν φράσιν, τὴν ὅποιαν ἤθελε νὰ εἶπῃ:

«Δύναμαι νὰ ἐλπίζω ὅτι καὶ ὑμεῖς θὰ φανῆτε εὖνους, συναινοῦσα . . . εἰς τὴν διὰ παντός ἐνωσίαν μας;»

Αὐτὴ ἦτον ἡ φράσις τὴν ὅποιαν δὲν ἤκουσα ἄλλως, πρὸς τί, καθ' ὅλην τὴν ἐσπέραν νὰ μὴ χορεύσῃ μετ' ἄλλης ἢ μετ' ἐμοῦ; Δὲν μοῦ εἶπεν ἀκόμη ὅτι μὲ ἀγαπᾷ, διότι εἶναι πολὺ ντροπῶδες, νέος, ἀλλ' ἐγὼ τὸ ἐνοῶ ἐκ τῆς στάσεώς του, ἐκ τῆς τρεμούτης φωνῆς του, ἐκ τοῦ χρώματος τοῦ προσώπου του . . .

Μὲ τὰς σκέψεις ταύτας ἐξημέρωσε, χωρὶς οὔτε νὰ κοιμηθῆ οὔτε νὰ ἐκδυθῆ κάν.

Ἐβῆσεν ἡ ἕνδεκάτη ὁ κ. Καραφωτιάς εἰσέρχεται μετὰ σοδαρότητος εἰς τὴν αἴθουσαν εἶνε εἰς ἄκρον συγκινημένος ἡ δεσποινὴς Ἀνδρομάχη εἶναι μόνη· βλέπει τὴν ὠχρότητα τοῦ νέου καὶ διὰ τὸν ἐγκραδίωτη, λέγει πρὸς αὐτόν:

— Μὴ ἐντρέπεσθε, κύριε Καραφωτιά, ὅτι σκέπτεσθε, εἶπέτε το πρῶτον εἰς ἐμὲ καὶ ἡ μητέρα μου, σὰς βεβαιῶ, δὲν θ' ἀντιτείνῃ, πολλὰ-κίς μοὶ ὠμίλησε περὶ ὑμῶν καὶ ὑπὲρ ὑμῶν.

— Χαίρω πολὺ, δεσποινίς, διὰ τὴν καλὴν περὶ ἐμοῦ ἰδέαν σας. Ἴδού τί ζητῶ :

Ἡ θέσις τοῦ ὑποπριζένου Μελίτης εἶναι κενή· ὑμεῖς, ἂν θέλετε δύνασθε νὰ μειτεῖσιντε παρὰ τῷ θεῖῳ σας καὶ οὗτος παρὰ τῷ ἀρμοδίῳ Ἰ-πουργῶ...

— Τί λέγετε, κύριε :

— Εἶναι ἡ θέσις, ἣν ἀνέκαθεν ὠνειροπόλου, ἡ θέσις...

— Ἡ θέσις σας, κύριε, δὲν εἶναι πλέον ἐν-ταῦθα. Ἐξέλθετε τῆς οἰκίας μου !

— Μά...

— Ἄ! δὲν ἐξέρχεσθε βλέπω... Ἔστω, ἐ-ξέρχομαι ἐγώ.

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον καὶ, ἐν λυγμοῖς ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκύλας τῆς μη-τρῶστος.

Ἰχ.

ΤΣΙΚΟΥΝΙΔΑ

Μέσα σὲ χίλια λούλουδα, σ' ἀνόσπαστο περὸ δὲ ἐδιάλεξα τὸ ποῖο ἔμορφο ἂπ' ὅλα ὅσα εἶδα, σ' αὐτὸ ὄσω' ὅλη τὴν καρδιά καὶ τὴν ψυχὴ μου ὅλη, μὰ ἡ αὐγὴ σὺν τ' ἄνοιξ, εἶδα μὲν... τσικουνίδα.

Σαβουρδῶν

ὁ βλάξ

ΓΡΙΦΟΣ

		υ		
	υ		υ	
υ		Δ		υ
	υ		υ	
		υ		

(Παρίσιοι)

ΕΥΕΛΠΙΣ

Ἄπάντησις εἰς τὴν ἐν τῷ προηγου-μένῳ φύλλῳ ἐρώτησιν :

Ὁ Χριστόφορος Κολόμβος ἀφοῦ ἔθεσε τὸν πρῶτον πόδα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς Ἀμερικῆς, ἔπειτα... ἔθεσε καὶ τὸν ἄλλον.

Ἀπάντησιν ὀρθὴν, ἔστειλε μόνη ἡ δεσποινίς Βασ. Φ. Α.

Δελτάρια.... ἄνευ πληρωμῆς

Π. Τ. Ἄνδρ. Πρὸ συγφώνου, καλὸν εἶναι, ν' ἀ-παφεύγησ τὰς ἐκθλίψεις. Εἰς τὸν ἄ. στίχ. τοῦ τελευ-ταίου τετραστίου περισσεύει μίᾳ συλλαβῇ ἥτις διορ-θώθη ὅμως. Ὁ δὲ τελευταῖος στίχος, δὲν διοικοκα-ληκτεῖ καλῶς μετὰ τοῦ ἀντιστάχου του, ὅπερ δὲν διορθώνεται ὅμως. Ὁ δὲ δημοσιευθῆ... ὅμως, διότι ἂν δὲν συμφωνεῖ εἰς τὴν γὰρῃν, συμφωνεῖ. ὅμως κάλλιστα εἰς τὴν προφορὰν (χιλίαι—χιλίη). Σὰς κρί-νομεν ὀλίγον αὐστηρῶς· τὸ ἐζητήσατε μόνος σας... ὅμως— Ἄ λ. Σοφ. Σῦρον Σύνδρ. ἐλήφθη Εὐχα-ριστοῦμεν Ταχυδρ. γράφ. περὶ ὑποθ. Ζητήσατε ἀπὸ ταχυδρ. «Ἐπαγγελίας». — Ἄ ν α λ φ. Πατρας. Τα-χυδρ. ἀτήνησα εἰς ὅλας τὰς ἐπιστολάς σ ε χον-δικῶς — Ν. Γ. Μεσελ. Ἡ γνωστὴ παροιμία «ὁ-ποιοὶ δὲν θέλει νὰ ζημώσῃ πέντε ἡμέρας κοσκινάει» εἶναι ταῦτόσημος τῇ ἀρχαίᾳ «Ἀργὸς ἐργάτης, δρέ-πανον ἀλλάσσει».

Οἱ προπληρώνοντες νέοι συνδρο-μηταὶ λαμβάνουσι δωρεὰν τὰς «Ἐ-παγγελίας», μυθιστόρημα τοῦ Jules Case, μεταφρασθὲν ἐκ τῆς 6ης Γαλ-λικῆς ἐκδόσεως.

(Ἐκ τῆς διευθύνσεως)

Ἐνοικιάζεται τὸ ἄνω πάτωμα τῆς ἐν ὁδῷ Δεληγεώργη, ἀρ. 36 οἰκίας τοῦ κ. Χρυ-σανθοπούλου, περιεχούσης 6 εὐρύχωρα δωμάτια, κουζίνα, ταράτσαν, ἀποθήκην, ὕδωρ πόσιμον, πλυσταρεῖον καὶ λοιπὰ χρεῖωδη.

Πληροφορίαι εἰς τὸ γραφεῖον τῆς «Οἰκο-γενεῖας».

Νεῶνες, πτυχιούχος τῆς ἐνταῦθα Γαλλι-κῆς Σχολῆς μὲ βαθμὸν «Ἄριστα», ζητεῖ θέ-σιν διδασκαλίας τῆς Γαλλικῆς, παρ' οἰκο-γενεῖα ἢ σχολεῖω. Ἡ διευθύνσις τῆς «Οἰκογε-γενεῖας» τὴν συνιστᾷ ἀνευδοκίμως. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

Ἐνοικιάζεται τὸ ἄνω πάτωμα τῆς ἐν ὁδῷ Σωκράτους, ἀρ. 48 οἰκίας, ἀπέναντι τῆς τοῦ κ. Βλάχου καὶ παρὰ τὴν πλατεῖαν τῆς Ὀ-μονοίας. Πληροφορίαι, εἰς τὸ κάτω πάτωμα.

Νέος, ἐγγράμματος ζητεῖ θέσιν Οἰκονό-μου ἢ φροντιστοῦ παρὰ τινὶ οἰκίᾳ ἢ κατα-στήματι. Ἡ «Οἰκογένεια» τὸν συνιστᾷ ὄλο-φύχως.